

Erif Menveds Barndom,

Historisk Roman af **Bernhard Severin Jørgemann.** **Tredie Del.** (Fortsat.)

Snart samlede alle Hoffets Embedsmand med Rigsraaderne og Danehoffets anseeligste Mand i den store Ridderhal, hvor Dronningens Damer allerede ventede hende og hvor Dronningen fort efter traadte ind, i sin pragtelige Sørgebragt, tilligemed sine Brødre og den unge Kong Erif. Ved Dronningens venstre Side fremtraadte Hertug Valdemar. Han bar ligeledes en pragtfuld Sørgebragt. Hans dristige Sejerherreblik søbede en høj Grad af Selvtilfredshed, og han syntes at skjule Glæden over en Ulykke, han ikke længere tvivlede paa, om han ogsaa endnu kun saa den i Krastand. Ridder Jon hilsede ham med ridderlig Krigshed paa en munter og utvungen Maade, medens Drost Peder kun iagttag den nødvendige Høflighed; men de øvrige Rigsraader ryste ham en Væbødighed, der mere søbede Frygt end Velsikke.

Drost Peder betragtede Dronningen med Opmærksomhed. Han troede at se i hendes Ansigt en rolig Tilfredshed, der med adel Værdighed og et stille, halvt vemodig Smil ikke stod i nogen stærkere Modsigelse med hendes Sørgebragt. Hun lafste et alvorligt Blik til Drost Peder, og hans syntes deri at læse en Bebrejdelse over hans Misbillid til hendes Røgtstaf og Menneftelundsstab. Det foretom ham som hun ved hele sin Udfærd vilde bestemme og udbydde enhver Tvivl hos Kongehusets Venner om den fyrstelige Herters Retfærdighed, hvem hun uden Misbillid vurdjede som et udmærket kun Landets vigtigste Mand.

Saafrart den almindelige Hilsen var forbi og de sædvanlige Høflighedsregler vare lagttagne efter Hoffstikken, førte hun selv Hertugen ind i Kredsen af Rigets anseeligste Mænd, som hun med saa Ord forestillede ham. Derpaa henvendte hun sig til Ridder Jon og de andre Rigsraader. „Vor højfyrstelige Ven og Frænde“ — sagde hun — „har, af Omhu for Landets og Kongehusets Velde, adelmøbig udfat sig for at miskenes faavel af mig som af Eder. Han har opfat at modtage Rigsforstandervalget ved dette Danehof, paa Grund af et Røgt, hans Hjerter har udprebt, om en fornørmelig Misbillid til ham, som her stude finde Steb, og om et Parit, der i denne Anledning vilde oprøse Jofket her ved Danehoffet og opvælte Veddragt i Røgt. Da han imidlertid har erfaret, at dette Røgt er ugrundet, har han ikke længere taget i Betænkning at indstille sig her, for i enhver Hensende at reftærbiggere sig. Han bringer os desuden den vigtige og beroligende Efterretning, at den oprøste Marft Stig er falden til Høje og har overladt sig og sine Medfædliges Sog til Danehoffets Stendelse. Hertugen har klogelig søgt at undgaa en ødelæggende Borgerkrig ved ikke at angribe Dyrøsterne, medens han ved at samle en betydelig Hær har indjaget dem Stræf. Han har personlig bobet sig indensfor Marftens Befæftninger, for om muligt i Mindelighed at bringe ham til at underkaste sig Landflovden. Han medbringer under fit Lejde tvende af Marftens Venner til dette Danehof, for at selv vore farligste Hjerter ikke flal siges at være dømt øvrte og uden Forfvar. Jeg finder dette Foretagende lige faa prifelig og reftærbigt, som læst, og det glæder mig, at jeg med faa oprigtigt et Sind kan onfte os alle og Valdemars Røgt til Unfte, idet jeg siger den adel Hertug Baldemar velkommen iflandt os!”

De sidste Ord henvendte hun til Hertugen. Han traadte frem og bøjede sig dybt for Dronningen, idet han med let Ansand og sirlige Ord befødare denne hæderne Veltomsthilsen. Med tilfyneladende Begjiftning udtvufte han sin Hengivenhed for Dronningen og den unge Konge, og han prifte Kongehusets tro Mænd med en højt nedlæbende og smigrende Venlighed, der hos den største Del af de forsamlede Hertter ikke favnede sin Værfning. Derpaa aabnedes Døren til Epsifalaten. Hertugen førte Dronningen til Bordet, og den lille Konge tog Plads ved hendes højre Haand.

Det var første Gang efter Kong Erif Christoffersøns Død, at Dronningen og den unge Konge gjorde nogen Forandring i den sirlige Stilhed, der eller herftede ved Hoffet. Dog var denne Veltomsthilf for Hertugen ingenlunde larmende; der hørttes ingen Sang og Muffet eller hørfteft Glæde, og faafrart Laftet var haved, adskilltes Seftabet. Hertugen drog sig tilbage til den Høje af Slotet, der fædvantlig ved Danehoffet var ham indrømmet. Ridder Jon overtog igen Drabantvøddings-Vagten ved de kongelige Gemafter, og Drost Peder gik i den uroligste Spænding tilbage til sin Bolig.

Da den alvorlige Drost traadte ind i sin daglige Slue, faa han Grev Gerhard sidde i den brede Armtol ved Bordet og gøre sig tilgode med et Væger Vin, medens gamle Dorte Føflermoder, der nu her første Hus for sin Hertter, overlæfede Bordet med Hødemidlet. Paa Drostens Fint forlod den gefæftige Amme strafs Stuen, medens han med urolig Forventning hilsede sin Gæft.

„Velkommen hjem, min gode Ven!“ — sagde Greden munter og rejfte sig, idet han rolig drak Vægeret ud og fattede det paa Bordet. — „Jeg har fiddet her en liden Stund og famlet Kræfter ved Eders gode Vin. Har Eders Føflermoder opammet jer med den, er det inset Under, I er røft og stærk. Hun er en fortærfelig Husmoder. I faar aldrig nogen bedte, om I faa fit en Engel til Kone. Det var dog en Ulykke, hun ikke blev hængt og begravet levende for sin kvindelige Hæders Ethid. Nu, hvor flaar det til? Er jeg jer ikke velkommen? I ser jo ud, som I var dømt ftebløs paa Danehoffet eller stævnet for Røde Ret.”

„I er mig hjertelig velkommen, æble Grev Gerhard!“ — fvarede Drostin og rakte ham Haanden. — „Er der ingen Fred og Glæde at se i mit Ansån, er det vist ikke Eders Ethid. I holder Ord, fer jeg, og I er en fand Spaamand. Hertugen er først kommen i Aften. I Morgen er han min og Kongehusets Hertter. Men hvad ved I da nu? hvad har I opdaget?”

„Artige Ting, min gode Ven, I har næften været lige faa nær ved at begravet levende som jer Amme: i Nørdborg Taarn flude I have fiddet. — Stimanden fit

jeg lyftelig løst for Tungebaand med mit gode Sværd paa Struben. — Han flude rigtignot tænkte jer Hals, hvis I ikke vilde lade jer fange. I havde jo vigtige Besøfer mod Kongemorderne i jer Lokke.”

„Derfor alflaa? — nu vel! det kan jeg forflaa!“ — fvarede Drost Peder. — „Men hvad faa vider?”

„Ja, tøv lidt, min gode Ven! man kan ikke leve af Snaft. Eders forfømte Støtsfager har fast taget alle mine Kræfter med i disse Dage.“ Med disse Ord fattede Grev Gerhard sig atter rolig i Stolen og fnylde Vægeret, medens Drostens utaalmodig ventede paa hans vigtige Meddelelser.

„Hertugen er en fin Hertter“ — begyndte Greden igen, da han havde læst Vægeret og tøft Vinen — „og jeg er en Stormløber, siger man; jeg hugger helst lige til og gaar lige frem uden Krogeje. Men nu flal I dog se, at jeg ogsaa til Nød kan gaa paa Røvejagt, og at det ikke er alle Krogeje og Ømføet, jeg flyer —“

„Det tror jeg Hjertens gerne, kære Grev Gerhard! men, for Guds Ethid, bevist mig det ikke nu! Hvad ved I? — Hvad har Hertugen haft for? — hvad kunde tilbageholde ham fra Danehoffet? — hvor har han været?”

„Saa sagte, faa sagte, min gode Ven! man kan ikke beføre al Ting paa en Gang. Han har ikke sovet i de tre sidste Døgn, og jeg ikke heller. Det kan I not se paa mig. Jeg har jaget Livet af tre Heste og kan næppe selv henge sammen. Men her nu alt i sin Uden! da vi dansede med de smukke Viger paa Ribfæft, laa Hertugen, ved I, paa den lade Side i Lejren ved Ribe. Men den hellige Germani Dag — lad mig se! — ja det var den 28. Maj sidstleden — det var den første Danehofsdag her — da var han bevistlig i Slesvig og udfædte i Wipens og fit eget Raads Nærværelse et Handelsdiplom til Forbel for Kræmmerne i Udbøst af følgende Indhold —“

„Vil I have mig tilfødfte, Grev Gerhard! hvad i al Verden kommer alt det Kræmmeri Kronen og Røgt ved?”

„Mer, end I drømmer om, min gode Ven! Indholdet af Kræmmerbrevet flal I blive fri for, siden jeg ikke kan fluffe det; det går heller intet til Sagen; men læg Mærke til — han foretog sig en offentlig, ubethydlig Regeringsforeretning i Slesvig den samme Dag, han her flude vælfes til Rigsforfander og Kongens Formønder!“ — Se, det er en politift Gaade, som vil være Efterverdenen en hørd Nød at flækte; men den Gaade kan jeg forlare jer. Han havde fort før været paa Helgenes hos Marft Stig —“

„Alt det ved vi!“ — afbrød Drostin ham utaalmodig. — „Det har han ikke forbulgt; men det er just ublagt til hans Hre, som et Bevist paa hans Troftab og tætte Jørf for Kongehuset.“

„Godt, ved I al Ting, min kloge Hr. Drost! faa er I vel ogsaa klogere, end min Vangben Gammelmand, flal vi se!”

„Eder Hofnar? —“

„Ja vel, I tender ham jo not; gal er han rigtignot til sine Læber, og han bildte sig ind, at han var den bøde Konge, da han slog mit Øje ud, men naar han ikke er gal og vil sætte Jofket en Vornæse paa, er han Janden til Karl og til at le sig fordøret over.“

„Men, min Gud! hvad er en Nar med Støtsfager at gøre? glemt dog ikke, hvad I vilde fige, for den Døge-nigt!”

„Respekt for Vangben, min gode Ven! en faadan Nar kan være klogere end et helt Rigsraad; han har i otte Dage været flædt i Jern fra Top til Taa og ageret Marftens fortrolige Svand, Røds Jøde. Han lignede den svære Karl paa et Haar og funde tale meftelig jødf efter ham; faaledes kom han efter, hvad jeg allerede havde Rys om, og hvad gamle Hener havde mærket under fit Frangensstab hos Marften. Medens Hertugen udfled fra Danehoffet, flude her ved Marften og hans Venners Hjølf gøres Tumult og Oprør den første Danehofsdag; men det forpurrede jeg ved at lade alle Føgefædterne spærre i tre Dage, faa ingen af Uroffifterne kunde komme hvoer.“

„Min Gud, hvad hørt jeg? hvad flude her da være fler?”

„Under Stin af en Opftand med Hertugen selv, hvori man troede Jofket vilde tage Del, flude i Forvirrelfen Dronningen og den unge Konge tages til Fange. At I fod i god Forvoring paa Nørdborg, har vi toungt den fangne Stimand til at berette, og for den Legn fit han sin Frihed i Gaar. Medens de kongelige Fanger med Ungreenes Hjølf bragtes til Tønsberg, flude Hertugen drage til Viborg med sin Hær og for at redde Landet lade sig af lutter Raade hylde til Konge. At han den 28. under Tumulten havde været i Slesvig, maatte kunne bevist med et offentlig Dokument, for at den snilde Hertter kunde vaffe sine Hænder i hvad der fler. Den Streg, jeg gjorde i den hele Røgning, maa han imidlertid have mærket, før jeg ventede det. Han maa være reft og Hals og Hoved fra Slesvig for at være her i Aften.“

„Kom, Grev Gerhard!“ — afbrød Drost Peder forfærdet. — „Sigt høret til Køntamret. Jeg fomler ved at tænke derpaa. Kan I give mig klare Bevist i Hænde for et faadant øvrte Forføderi — faa maa han fyrtes. Om det faa løfter mit Liv!”

Drost Peder drog sin Gæft haftig ind med sig i fit Kønhammer, hvor han optegnede hvert Ord, Greden sagde, og enhver Omftændighed, som kunde oplufe Sandheden af hans Beretning. Hofnarren blev ligeledes tagen i Forføer, og hans Udfagn blev ordret optegnede. Grev Gerhard fattede fit Segl derunder og tilbød med sin Ed og fit gode Sværd at godtgøre, hvad der maatte mangle i formelige Vidnesbyrd. Med gravitetift Mine fattede Hofnarren ligeledes fit Segl derunder med en Anap af sin Væbnerrøje.

Ottende Kapitel.

Næfte Morgen tidlig, før Danehoffet begyndte, havde Drost Peder en hemmelig Samtale med Ridder Jon; men næften lige faa tidlig var Hertugen med Markgreverne af Brandenburg hos Dronningen.

Paa denne Danehoffets sidste og vigtigste Dag flude Forhandlingerne som sædvanlig foretages under aaben Himmel og for Jofkets Øjne paa Slotspladsen. Det var den tredje Dag i Pintfeugen, og det flønneste Foraarsvejr

begunftsige Højtideligheden, hvorved tillige den unge Konge flude hylfes af sine fynfte Underfaatter. Alt var indrettet paa det prægtigfte. Paa begge Sider af Kronen, som den unge Konge flude beklæde, vare tvende næften lige faa prægtige opføjede Svæber anbragte til Dronningen og Hertug Baldemar. Der var udbredt Starlagenstæpper paa Jorden og opstillet tvende Gålbæde af Stole til de fyrstelige Hertter og Riddere faaelfom til Vifterne og Prælaterne; men midt i Kredsen stod et rundt Bord, beklædt med fort Klæde og med tre og tredive Stole om, der dog kun syntes at indtage en liden Del af den store Kreds; dette ufædvanlige Syn fremfaldte mange betænkkelige Betragtninger blandt Jofket. En ufædvanlig stor Mængde Vøgere og Vønder faas denne Gang paa Danehofsplassen fra tidlig om Morgenen. Der befædte en ængftelig Stilhed. Efterhaanden forsamlede ogsaa Ridderne og de gejstlige Hertter, blandt hvilke man faa den anseelig Domproft, Mester Jens Grand, og den lundfte Urteløft, Jon Dros, blandt alle Rigets Bistver. Alles Opmærksomhed syntes kun henvendt paa Slotsstets store Fjølfære, hvorfra man nu hørt Hjøbfikt kunde vente de kongelige. Endelig aabnedes Døren, og tvende Vaabenherolder med høje Hjerbuflte i Hjølfmhuerne og med hvide Stave i Hænderne aabnedes Prøgttoget, ligesom ved en Turnerog; men de forte Sørgedragter gav hele dette Optog mere Udfend af et Vigtog. Den lille Konge gik med fmaas men fæfte Stridklørflyg ved sin høje Moders Side, nærmest ledføget af Prins Christopher, Hertugen og Dronningens Brødre. Grev Gerhard havde uventet fluttet sig til Rækken af de fyrstelige Hertter. Han var ikke kommen alene, men havde medbragt sine tvende Brødre, de unge Grever af Hølfen, faaelfom den yngste Fyrst Witzlau, en Hjørf og dygtig Mand, og Grev Gerhards Ven og en tro Lehnsmænd af den danske Krone. Disse Hertter havde, fort før Toget begyndte, af Ridder Jon ladt sig forestille for den unge Konge; men Grev Gerhard havde kun fundet Lejlighed til i Krastand at hilse paa Dronningen.

I Epsiden for de tolv Rigsraader faa man gamle Ridder Jon, Kansler Martinus og Drost Peder. Paa den gamle Statsmands Ansigt var ingen Uro at se. Mester Martinus syntes ogsaa rolig; men han gik nebføjet med de folbede Hænder i sine vide Dominikaner-Ørmer og syntes hemmelig at bede. Drost Peder funde med al sin Anftrengelse ikke ganfte skjule den Kamp, der foregik i hans Sjæl; han bar sin faarede Arm i et Bind, og under sin forte Ribderkappe bar han et Bunt Dokumenter. Naar han betragtede den stolte, triumferende Hertug, fundede hans Øjne af Harme, men han havde maattet løse Ridder Jon at beherske sig; han faa selv, det var nødvendigt. Han smilte bittert, og det var ham, som han var dømt til med smilende Ansigt at følge Danmarks Frihed og Lykke til Graaven. De kongelige Væbnere, der, efter Marften, Undermarften og Ridderne, fluttede Toget, anførtes af den unge Konges Vndling, Aage Jonføn, der siden Ulykken i Finde-rup Lade var bleven en befunderlig flille og alvorlig Dreng. Hans og Kongens Vaabenmæfter, Drost Peder, var hans ridderlige Forføllede, og næften med en fuldmøndig Riders Værdighed bar Aage allerede det Væbnerførd og de Sølvføper, hans unge Konge havde ladt ham give.

Danehoffet var fort; og da Jofket nu faa den lille Konge paa Thronen, da de faa Dronningens æble Uafh og faa mange tro og dygtige Mænd ved Thronens Side, forvandlede pludfelig den almindelige Tøufhed til et larmende Hjøldingsraab. Ligesom ved Hjøldingen paa Stansberg, oplæste Ridder Jon med høj Røft Dokumentet angaaende Kongevalget, og Hjøldingsraabet gentoges med fordølet Jørf. Under denne Hjølding rejfte den lille Konge sig fra Thronen og hilsede Jofket med et mildt og venligt Ansån; den barnlige Glæde over at være Genftanden for den almindelige Hjødf gav hans mebfabte Kongeværdighed og hans tidlige Ridderførfen en Ynde og en Ulyftighed, der uimøftaaelig henve alle.

I det Kongen rejfte sig, hævde Dronningen sig ogsaa fra fit Sæde, og Hertug Baldemar tvøede nu ikke, tillige med alle de andre fyrstelige Hertter faaelfom alle Rigets Lehnsmænd og Riddere, at bøje sig for Thronen og Barne-tongen, der uogtet sin Mindrearrighed dog var deres rettmæffige Hertter.

Saafrart Hjøldingen var endt, fremtraadte Ridder Jon og oplæste den Artikel i Landflovden, i Folge hvilkten Dronningen og Hertug Baldemar vare berettigede til at forestaa Rigsforfanderføfket i Kongens Mindrearrighed. Uagtet den Misførmøse, der sporets i mange Ansågter, vøvede dog ingen at gøre nogen Indvendning herom, og faavel Hertugen som Dronningen stabsfæfede formelig i denne Mødighed. Da Dokumentet berom var undertegnet af Standerens udbvalgte Mænd og oplæst for Jofket, hørttes der et larmende Hjøldingsraab for Dronningen, hvorpaa fulgte en pludfelig og almindelig Tøufhed. Nogle Stemmer, hvorfiblandt man fædte Mester Grand's mlyndige Røft, udbragte nu ogsaa et: „Leve Hertug Baldemar, Kongens Formønder og Rigets Bøftlyt!“ Det iftemtes af mange, dog med dømpet Røft og — som det lod til — mere af Tvang og Frygt end af Vølfiffie.

Hertugen hilsede med nedlæbende Venlighed. Derpaa rejfte den unge Konge sig, og der blev den største Stilhed og Opmærksomhed. Hans Øjne døvfede paa Drost Peder og Mester Martinus og syntes i deres opmuntrende Blik at læse, hvad han flude fige. Han overvandt haftig den uanfellige Uro, der hørt Hjøbfikt lod til at have bemagtiget sig ham, og nu sagde han faa højt, at alle kunde høre det: „Mit tro, danske Jofk! jeg løver Eder ved Gud og vor bellige Tve, at jeg vil være Eder en god og reftærbig Konge. Jeg ved, at Landflovens Bud og Jofkets Beslutning er ret og gylbig, og jeg underkaster min villig min tære Moders og Hertugens Formønderftab til min mlyndige Alber. Men faaiviff jeg under dette lovlige Formønderftab er retmæffig Konge af Danmark og flal være min Faders og de store Baldemars Krone — byder og befaler jeg nu, i Tillid til mine Formønderes og Rigsraaders Betærfelfe — at Sagen mod min kongelige Faders Morderere ved dette Retterfting paa det strengfte flal underføges og dømmes. Træd frem Drost Peder Hjøf! I er paa mine og Kronens Vægne Kongemorderernes Anflager!” Drost Peder fremtraadte og fremtog Dokumenterne, han bar under sin Kappe.

„Hvis min kære Moder og Hertug Baldemar billiger det“ — bevleed den lille Konge, idet han faa paa Ridder

Jon og syntes næften ordret at erindre, hvad den gamle Statsmand havde forberedt ham paa — „faa foreslaar jeg, at min værdige Morbroder, Markgrev Otto af Brandenburg, min tro Lehnsmænd, Fyrst Witzlau af Rügen, den tapre og reftendige Grev Gerhard af Hølfen og hans høfbaarne Brødre tilligemed fvy og tyve gode Mænd af den danske Adel og Ridderftand træde sammen her paa Stedet, for at ransage Drostens Klage og Vidnesbyrd. Derefter maa de befølge, hvo de Mænd vare, der i Finnerup Lade St. Cæcilia Nat lagde voldfom og morderift Haand paa min uflyftelige Hertter Fader, Kong Erif Christoffersøns. Jeg har med Haanden paa hans blodige Brøft løvet hans Sjæl og den reftærbige Gud, at dette flude være mit første Ord fra Danmarks Throne, og at de ugudelige Kongemorderere efter Landflovens Klage dømmes og straffes med Reftærbighed.“

Den lille Konge var ved Anftrengelfen og den Jørf, hvormed han havde erindret og fremsagt denne Opførding, bleven bløufende rød, og ved de sidste Ord, som han fæld, til Ridder Jøns Forbøvfelfe, havde tilføjet, vare Taa-rerne komne ham i Øjnene. Han tog atter Sæde paa Thronen.

Alle syntes forundrede over den Ufor og Mlyndighed, hvormed Barne-tongen havde talt. Dronningen lod til at være forberedt derpaa. Hun rejfte sig strafs og sagde højt og beftemt: „Jeg billiger dette Kongens Forflag; det er allerede med mig vel overlagt i Rigets Raad, og det behøver nu alene den høfbaarne Hertug Baldemars Betærfelfe.“

„Jeg billiger det ligeledes!“ — sagde Hertugen med dømpet Røft, og, som det syntes, kun tvungen dertil af den overraffende Nødbødighed, hvormod enhver Indvendning vilde være højt mistænkelig og farlig.

Paa Ridder Jøns Foranfialtning foretoges strafs Valget af de fvy og tyve Adelsmænd, der tilligemed de fyrstelige flude underføge Drostens Klage. Valget faldt paa de ældfte og mest agtede Riddere og ædelige Styresmænd, der vare til Stede. De toge alle strafs Sæde ved det forte Bord indværf i Kredsen, og uden om dem herfede der en lang, forventningsfuld Tøufhed, medens Vidnesbyrdene blev afhøret og Efterretningerne oplæft af Drost. Medens dette fler, fremtraadte, paa Hertugens Bink, under en stærk Rytterbefæftning, de tvende Riddere, der, som de atklagedes Forføardere, under fiffert Lejde vare medbragte af Hertugen. De vare alle tre flædt i Jern fra Top til Taa og havde Viffirerne nebflogne.

Endelig rejfte de fyrstelige Hertter sig tilligemed de fvy og tyve Adelsmænd fra det forte Bord, og i Epsiden for dem fremtraadte Markgrev Otto af Brandenburg med et Pergaments Blad i Haanden. Han bøjede sig for Thronen og Forfamlingen og læfte derpaa højt og tydeligt paa dansk, flønt med fremmed Udtale: „Efter de Bevist, der ere os forefagte, og de Vidnesbyrd, vi have hørt, maa vi nævne, fom bevistlige Deltagere i Kong Erif Christoffersøns Mord, følgende Hertter, Riddere og danske Adelsmænd: den høfhyftelige Hertter Grev Jacob af Halland, Danmarks Riges Marft Hr. Stig Andersen Hvide, Kammermæfter Hr. Dve Dvre, Ridderen Hr. Peder Jøfobføn, Hr. Peder Vore, Hr. Niels Hallandsfar, Hr. Arved Bengtfofn, Hr. Niels Knufbfofn og Hr. Jacob Baafofn, desuden Kammerfvend Rane Jonføn og Væbner Aage Skage. At næfvante elfe ve Mænd tilligemed den tolvte, fom nu er død og bortte, have i fornummet Dragt St. Cæcilia Nat været til Stede i Finnerup Lade og personlig været delagtige i Kongemordet, det maa vi med Haand og paa de hellige Evgangelfter her vidne og fværge for den alvødende Guds Uafh, fom for Kongen og det danske Folk!”

I det Ragnene blev oplæft, syntes de tvende af de tre jernflædtte Riddere at vaffe, og de fløtede sig til deres Sværd; men den tredje, der var en fvar, anseelig Stikkelfe, blev flaaende urolig og føbte sig trodfsig i sin flote, blå Kappe med de knyttede Hænder over Kors paa Brøftførfiffet. Mester Martinus fremtraadte nu med Evgangelfbogen. De fyrstelige Hertter og de fvy og tyve Riddere lagde Haand paa Bogen, idet de højt og tydeligt befvoore Sandheden af deres Angøvfelfe. Nu slog den svære, trodf-fige Hertter Hjølfgitteret fra fit Ansigt og faa sig om i Forfamlingen med et vilt, men-oged blegt Kriger-Uafh.

„Grev Jacob!“ — Grev Jacob fælo!“ — lod det fra Mund til Mund med en dømpet Mlynden i Forfamlingen; og alle syntes i høj Grad forbøvfede.

„Ja, jeg er Grev Jacob af Halland, Kongehusets Frænde og Danmarks Riges Føltterre“ — sagde han med fløft og trodfsig Mine — „og her flaa mine fuldtro Venner, de brave Riddere Arved Bengtfofn og Jacob Baafofn, der med mig ere nævnte blandt Kong Erif Christoffersøns Vanemænd.“

Begge de andre Riddere fløge nu ogsaa Hjølfgitteret til Side, og alle fædte med Forbøvfelfe de anflagede Kongemorderere, der med af deres driffige Trods dog vare døbflege og fynfs fun halvt at lide paa deres personlige Siffkerhed, uagtet Lejdet, der var givet dem.

(Fortsættels.)

B. S. Jørgemann:
Valdemar Sejer.
Dmslag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

Erif Menveds Barndom.
Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark
og hans Samtid.
Dmslag 80. Indbunden \$1.20.

Kong Erif og de Fredløse.
3 Dmslag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nøbr.